

“Naj se ne navežem na nič”

Prôsi Očeta, Sina in Svetega Duha in svojo Mater, naj ti pomagajo spoznati samega sebe in jokati nad tem kupom umazanih stvari, ki so šle skozi tebe in za seboj pustile — joj! — toliko usedline ... — Istočasno pa, ne da bi se hotel oddaljiti od tega premišljevanja, mu reci: Daj mi, Jezus, ljubezen kakor kres prečiščenja, kjer naj moje ubogo meso, moje ubogo srce, moja uboga duša, moje ubogo telo zgorijo in se očistijo vse zemeljske bede ...

2. marec

... In ko bom povsem izpraznjen samega sebe, me napolni Ti. Naj se ne navežem na nič tu spodaj; naj bo moja opora vedno ljubezen.

(Kovačnica, 41)

Gospod nas sliši, da bi posredoval, da bi prišel v naše življenje, da bi nas odrešil zla in nas napolnil z dobrim: *eripiam eum et glorificabo eum*, rešil ga bom in poveličal, pravi o človeku. Upanje na slavo torej; kot tolikokrat poprej imamo že tukaj začetek notranjega gibanja, duhovnega življenja. Upanje na poveličanje podpre našo vero in spodbudi našo ljubezen. Na ta način se vse tri kreposti, božje kreposti, po katerih postajamo podobni Bogu, spravijo v tek. (...)

Ne moremo stati na mestu. Treba je iti naprej proti cilju, ki nam ga je nakazal sveti Pavel: *ne živim več jaz, ampak Kristus živi v meni*. Cilj je visok in nadvse plemenit: poistovetenje s Kristusom, svetost. Vendar ni druge poti, če hočemo živeti skladno z božjim življenjem, ki ga je Bog po krstu začel v naših dušah. Korak naprej je napredovanje v svetosti; korak nazaj pomeni odklanjati normalen razvoj krščanskega življenja. Kajti ogenj božje ljubezni je treba vzdrževati, vsak dan mora rasti in se ukoreninjati v duši; ogenj pa ostaja živ, tako da stalno zajema kaj novega. Zato če se ne širi, potem že ugaša. *(Jezus prihaja mimo, 57-58)*
